



עתון החטיבה  
אבעת-חיים  
שנת 19 מס' 1/64

יום ראשון 2.12.56

ברוכים העוֹלָם  
משלב לשלב  
לחברות לחברה  
ולחטיבה



# התאחדות

א.א.א.

כלתה שנת הלמודים, הגיע החופש הגדול, אך אנחנו - לא נושענו!

כי הנה חם ועבר החופש. חודשיים של חוסר מגע עם המחברות וספרי הלמוד חלפו במהירות, כמעט ולא חשנו בהם.

שוב קרבים ובאים ימי הלמודים והעבודה המפרכים שוב לא נוכל לנוח כאות נפשנו.

בהרגשה כבדה מעט נטלתי את עפרוני, שנה לו כחודשיים בארון, ואת המחברות שהעלתה שכבת אבק דקה והחילותי לשוטט בחברתם בינות לצריפים לבקש חזיות ודעות בקשר לחופש החולף ובקשר לשנה החדשה המתדפקת על דלתנו.

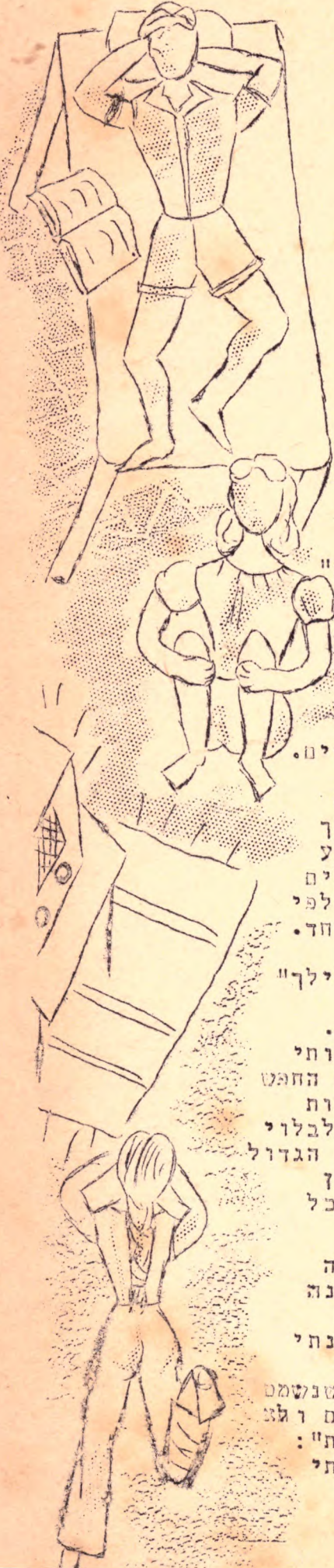
קולות זמרה ונגינה רעשניים שללו מאחד החדרים משכו את זנבי. קרובתי בלאט ואת מי אני רואה? כמובן, את עופר (י"ג החדשה) מרוחק כלו למגינות הרדיו. נתקתי את חוט הקשבתו והאנתי בפניו את שאלותי. בתחילה הסס מעט, אך לאט לאט "התרגל".

לשאלתי כיצד בילה את החופש ענה: "בילית? אה... חצי טוב וחצי רע (??). בתחילה נסעתי לבקר את משפחתי. ערכת טיול בכל הגליל העליון. יצאנו כמה חברה והספקנו לעבור כמה מקומות רבים וחשובים. הייתי מבסוט אלף. זו היא, לדעתי, אחת הדרכים לבלוי החופש. זה היה החצי "טוב" מצד שני, בבית, היו ימים ריקים ומשעממים. ממש... נמאס לי כבר החופש!!!"

"ומה הן לדעתך דרכים נוספות לבלוי החופש?" - נקודה.

"כאן ישנו כבר גורם נוסף (שאינו תלוי בנו) והוא הכסף. בחופש חשוב מאד גם לראות תערוכות יפות, הצגות וטרטים טובים מה שאין באפשרותנו לראות בזמן הלמודים. אך כפי שכבר אמרתי, ישנו מניע אחד קודם לכל... "שאלתי האחרונה הייתה לגבי השנה הקרבה ובאה. וכאן נעניתי בלי הסוסים רביה: "באשר לשנה הבאה אין לי הצעות רבות, אך בקשר לדבר אחד חשוב יש לי מה להעיר: חייב להיות סדר שבוע ז.א. - לכל שבוע ישנה תכנית קבועה מראש ועל השנויים שחלים יש להודיע מלמפע. אנחנו עסוקים מאד ומתכננים את היום לפי הפעולות החברתיות ביום זה. יש להמנע מטחי פעולות ביום אחד. ובשיחות החברה, יש לגעת יותר בבעיות הלמודים והעבודה. השנה יש לשמור על סדר חברתי מופתי מכתחילה, ורק אז זה "ילך" הודיתי לו על חשובותיו הנאות והמשכתי בדרכי. מעבר הדשא נש מעו קולות צחוק ודבור בערבוביה. קרובתי שמה. רחל ק (י"ב) ישבה שקטה (שלא כרגיל) לכן קראתי לה. והחילותי מטיחה בפניה את שאלותי. והיא, ענתה מיד ובלי שהייה: "את החפץ בליתי מצויין - עבדתי, נחתי, קראתי המון, נסעתי קצת לראות טרטים והצגות ובקצור נהניתי. ישנן אמנם אפשרויות אחרות לבלוי החופש אך לי זה הספיק"; לשאלתי כיצד יש לארגן את החופש הגדול מבחינה חברתית השיבה, כי היא סבורה שאין אפשרות של ארגון פעולות מיוחדות, היות ורוב החברה אינם נמצאים בבית משך כל תקופת החופש.

"נו, ובקשר לארגון החברה בשנה הבאה אינני יכולה לאמר הרבה. אני יכולה רק לקוות שיהיה הרבה יותר טוב מהשנה שעברה. וזה... בעצם כל מה שיש לי להגיד לך... " רק יצאה רחל ועירית (י"ג גם כן) נכנסה אלי כבדוך אגב. מובן שהזמנתי לשבת ואפילו שכבדתי אותה בטוכריה (סם הרגעה). והיא החלה לענות לי במרץ כזה שכמעט ולא הספקתי לכתוב (אפשר אפילו שנשמע דבר-מה): "לא ראיתי הצגות ולא טרטים, לא בקרתי אצל דודים ולא טילתי בארץ. זהו מה שלא עשיתי. מה שעשיתי לפי סדר ה"כמות": א. ישנתי. ב. כמעט צמתי (כי לא היה מה לאכול). ג. השתדלתי נורא לקרוא."



לשאלתי כיצד לדעתה יש לבלות את החופש ענתה לי כדרכה:  
 "א. לאכול טוב. ב. צריך להרבות בטיולים (זה תלוי כמובן בשכנינו  
 הערבים) ג. רצוי לראות שתיים - שלוש הצגות. ד. יש להרבות בקריאת  
 ספרים. ה. לנוח ולישון הרבה. נדמה לי שאין יותר טעיפים, לא כן??  
 ו, ובאשר לשנה הבאה: דעתי היא שכתה י"ב חייבת להמשיך לפעול  
 במלוא הקיטור ולשמש תפקיד מרכזי בכל הועדות. גם לאחר שנתקבל לחברות  
 עלינו להמשיך לעזור בפעילות החטיבה. השנה הזאת צריכה להיות מבוססת  
 על פעולות חוגים, שיחות חברה ומטיבות יום שישי בלבד. לפי חכמת  
 הלמודים יודעת אנני שחנה זו שנה מליאה לכלם ולכן קשה יהיה לבצע  
 מבצעים גדולים לעיתים תכופות. ובאשר לחצי שנת למודים לכתה י"ב,  
 אינני רוצה להוציא משפט היות ולא התנסינו בזאת. אני יכולה רק לקוות  
 שנוכל גם ללמוד וגם לפעול בשטח החברתי."

הודיתי לה מאד כי היא הקדישה לי זמן רב (כמעט ואחרת לטרט  
 באיחוד).

בני כחה י' החדשה נמצאים כעת במחנה כתות ט' ולכן לא היה  
 באפשרותי לפגוש באף אחד מהם. אני משוכנעת כי גם להם חוויות מהחופש  
 גם להם דעות ותוכניות לגבי השנה הבאה ואני יכולה רק לאחל להם שנת  
 פעילות חברתית בשנתם הראשונה בקרב שכבת הנעורים (אקוה כי מלים אלה  
 מספקות אותם). ולשכבת הנעורים כלה - תקותי היא כי הפעילות תהא שלימה.  
 שכלנו, לאחר התפרקות מה בזמן החופש נידע לשוב ולהכנס תחת מרות החברה  
 ונטה אחד שכם אחד לפעילות הועדות. תהיה זאת שנת למודים ופעילות חברתית פורייה  
 נעלה ונצליה!!!

אסתר וייץ  
 (י"ב)

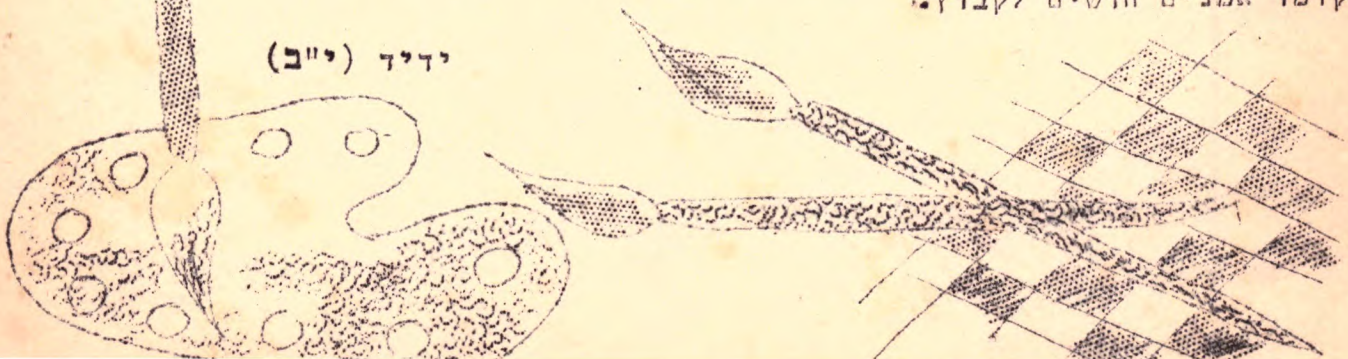
# בפנת

## התקוע

### קורס לציור

12 לאוגוסט החקייים בשפיים קורס לציור של החטיבה. באו לקורס זה,  
 קרוב ל-30 משתתפים ממסקי הקבוץ. מכתה ח' - ועד י"ב. הקורס נערך  
 עשרה ימים; והתחלק ל: ציור ופסול. כל אחד לפי בחירתו החפשית. המ-  
 דריכים לפסול - היאיל שמי וציור - נפתלי ב זה. הקורס עצמו היה  
 מגוון ביותר וכל אחד יכול היה לעסוק באיזה שטח שהוא חפץ, החל  
 מרשום וכלה בעבודת אבן - וחימר. כן קבלנו הרצאות על אמנות וערכ-  
 נו ביקור במוזיאון שבתל-אביב. בסוף הקורס כאשר הצגנו את תערוכת  
 הסיום שמעתי מפי חברי המקום שלא נשארה פינה אחת במטקם שלא צוי-  
 רה על ידינו. הקורס לציור, הוא אחד המפעלים היפים והחשובים של  
 החטיבה ויש לודעת להעריך אותו על זאת וכך על המאמץ הכספי והאר-  
 גוני שהושקע בו. הקורס העלה בהרבה את רמת הציור בחטיבה. שטח זה  
 מזולזל בהרבה משקים ואני בטוח שבעזרתו של קורס זה ועוד אחרים  
 יקומו אמנים חדשים לקבוץ.

ידיד (י"ב)



מה לי ולתזמורת?

– תזמורת החטיבה או באמת נדמה לי ששמעתי איזה רשרוש מהכחה שם בקצה המסך. – נו, אז מה, הם רוצים לנגן משהו במסך? אינני יודע אני חושב שכן! – כך אינך יודע, במסך טוב יכול אתה להמצא במסך מבלי שהדבר יענין איש. אינך מוטרד בשאלות כגון: מאיזה מסך? כמה שנים אתה לומד? האם הנך מרוצה מהמסך ומהתזמורת כמה פעמים בשנה מתכנסת התזמורת, מה מנגנים ועוד ועוד. לא אין זה עסקו של איש. טוב של עבודה עובר עליך, עבודה קשה של חזרות בלי סוף, רכישת מושגים וידיעות חדשות, נסיון בנגינה ובסחוף, בקיצור – טוב שכלו מוזיקה, פרט להוצאה שמקבלים בקשר ליצירות שמנגנים. אך כמו לכל דבר גם לשבוע המוסיקה סוף. הנה הגיע היום האחרון, היום בו נרפיע לפני המסך בחדר האוכל נתלית מודעה. ובערב, ערוכים חברי התזמורת בחצי גורן עגולה על הבמה, כלם לבושים תולדות לבנות. ממולם יושב הקהל. קהל גדול של כל חברי המסך. המצאה מרים את שרביטו ובמעמד חגיגי מבצעים המנגנים את התכנית. נו, מה אתה אומר על הבנים שלנו, מוזיקנטים קטנים, באמת מנגנים יפה. – מפעלים יפים עושה החטיבה. מנגנים יפה אמרת אך השגיחות והטעויות תמיד ישנן. עוד הרבה נצטרך ללמוד עד שנגיע לשיא השלמות, עד שהמהירות תהיה כמו שכתב אותה המחבר, החזק יהיה חזק, והחלש יהיה חלש. נו, אז נהיה כבר בתזמורת הקבוץ ועד אז נצטרך לנו להתאמן הרבה, לנגן בלי סוף בבית, לשמוע הרבה מוסיקה, וללמוד לאהוב אותה.



חנה (י"א)

לרזקדים הידד!

מי שעבר ליד מועדון הרוקדים של הקורס במעגן-מיכאל יעיד שאכן החבור מסוגל להביע את הרגשת החברה המשולהבים. 54 מור-ליים גבוהים יצרו מורל עצום שסוכטם ב10 שעות למוד ולאחר מכן "הוספה" עד 1 בלילה. מטרתם של הקורסים לרוקדים היא להכשיר מדריכים אשר יעבירו לתאים את הרוקדי האופיני הישראלי המה-ווה גורם הכרתי מלכד. חמש הימים שבלינו בו ענו בהחלט על הצרכים וטפחו חומר רב מאד. נלמדו 22 רוקדים חדשים ו"ישנים" 4 שעות הוקדשו ללמוד הצעדה התימנית על ידי מרגלית מלהקת "ענבל" שעות מספרו לשיטות למוד הרוקוד על ידי רבקה שטורמן. הקורס רק הוכיח באיזה מידה אפשר ליהנות עד הגג מערב רוקדים ישראליים המונחים כשהם מלכדים את המעגלים לגוס אחד – קבוצ-ניקיי. היתה זו הצלחה שאין דומה לה.



שתי בעיות חשובות הועלו בשיחת הסכום. מספר מדריכים טענו שהרוקדים החדשים אינם תוססים את מקומם בערבי שישי; עקב אי הבטחון של החברה. במידה שהחברה מארגנים חוגים לרוקדים יש לאפשר להם לארגן אף את ערבי השישי. הבטחון נרכש על ידי שנון הרוקדים כל ערב רוקדים ואפילו אם אחוז הרוקדים בתחילה קטן יותר. גם את חוזרים בחוג על הרוקוד החדש אין זה פתרון. בשיחה העירו כמזנה כי על המדריכים לארגן מספר חברים הבטוחים ברוקדים והם יהיו את הגרעין בערבי שישי.

בעיה שניה היא ליצד לארגן את החוגים. נעשו נסיונות לחלק את החברה לחתך אורך או לפי שכבות אך תמיד נתקלו בבעיה שישנם הבדלים בתמיסה והדבר מעקב את הלמוד. הדרך של הקמת חוג למתקדמים ומתחילים היא פסולה. בשום שטח אין הפליה כזאת בחיינו. גם בלמודים יש צורך בעזרה הדדית. על המתקדמים לעזור למתחילים בלמוד הרוקוד ונוכחותם תרים את הרמה הכללית.

לסכום: הקורס היה למעלה ממצויין ויש להמשיך בדרך זו. של החברה...

# רשמים מהקורס למדריכים

טרנו מן הקורס מלאי רשמים, חוויות ו... אוצר ידיעות אשר "נחלקו" לה ניכנו. הקורס שנערך בגבת כלל חלק רעיוני-עיוני וחלק מחנאי ומסעי. אביר בפניכם רשמים מהחלק המסעי - הנה אומר ביקור במפעלי התעשייה בחיפה ובמעברה.

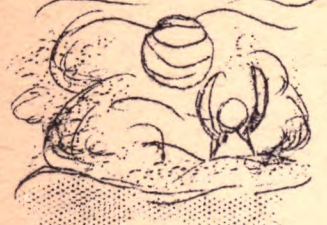
באחד מ-4 ימי השלישי שבחודש הקורס היו מועדות פנינו למפעלי התעשייה בחיפה. בהגיענו העירה התחלקנו לצוותות וצוות אחד או יותר נכנס לביהח"ר. מגמתנו הייתה לראות ולשמוע על תנאי העבודה והיחס אל העובד בבתי החרושת. (וכדי לדעת כל זאת היה עלינו לדבר עם הפועלים). בכמה מביהח"ר טרב המנהל להפנותנו אל הפועלים ונאלצנו לשמוע הסבר (שלא עניין אותנו ביותר) מפיו, חוץ סיור במפעלים שאלנו את הפועלים על תנאי העבודה, תנאי החיים ויחס המנהל לפועל. כמה זמן עובדים הם, מתי נוסד המפעל ועוד. רובם ספרו על גלי הפטורין, ועל המסכורת הנחנת לפי וחק אם כי פועלים ותיקים כמעט ואין. תנאי העבודה לא נוחים, עובדים ביום ובליל, אין שכלולים ש יכולים להקל על הפועל בזמן העבודה. אין התחשבות ברצונו ואין מעלים את השכר.



הדרך הובילה למעברה ישר מ"סדה" התעשייה. במעברה הייתה המטרה להכיר את רמת החיים של העולים מקרוב. אנו - אותי, הגענו למעברת "מגדל העמק", מעברה זאת נמצאת בדרך לנצרת. התחלקנו לזוגות. לעיננו נתגלה שיכון הדומה לזה של אליכין - השכון לותיקים, אך בהמשך הדרך נראו צריפים וצריפונים. אנו פנינו לצריפים וצריפונים. נכנסנו לצריפון, בקשנו כוס מים והחילוננו לשאול את האשה ובתה שהיו לבדן באותו הזמן. לשאלה איפה בעלה - ענתה האשה שהיא בעבודה. עבודתו - מנהל לשכת העבודה. כא'נו שזו מט פחה די אמידה. לאשה זו יש רק בת אחת. הודינו ופנינו ללכת לצריף השכון. הבחנו מהר שזהו בית עני. מצאנו 3 ילדים. נערה בת 16 וסבתה. גם כאן היה האב בעבודה - עבודתו חופר. לשאלתנו האם העבודה קבועה, נענינו בשלילה. הוזמנו לשבת והשיחה קלחה, התהפך הגלגל והנערה החלה להתעניין בנו. שאלנו מאין אנו, שפכה בפנינו את טענותיה. הם ספרו כי בצרפת היה טוב יותר, היה אוכל ועבודה. לשאלתי מדוע לא תלך לקבוץ ענתה - "אבא אומר שזה לא טוב", החיים לא טובים והעבודה קשה". נסינו להסב את השיחה לנושא אחר כי זו לא הייתה המטרה. העוני במית זה גדול. שאלנו אותה האם הילדים הולכים לגן והתשובה הייתה לא. יכולתי להביא בפניכם עוד מקרים רבים אך המסקנה היא: 3 מעמדות במעברה -

- 1) מספחות אמידות - ראש המשפחה פועל שכיר בקבוצים השכנים או עובד בהנהלת המעברה גופה.
  - 2) משפחה הדואגת לחינוך בניהם אך זה כרוך במאמצים רבים - כלכלה
  - 3) האנשים העניים שידם לא משגת פרנסה - הינוך + כלכלה. טבנו למחנה ברגסות של שמחה וחוויות מעורבות בהוהורים על רמת חיי האנשים בישראל.
- לסכום: הקורס הכין אותי כמדריך על הצד הטוב ביותר. וזהו מפעל מהחטיבה יכולה להתברך בו.

עבודתי במעברה!



בתורה (י"א)

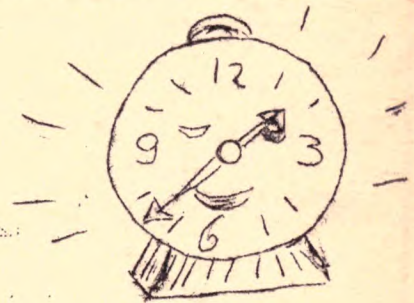
יום יום עוצרת המכונה בלב המעברה, ואני נבלעת בים ההמוך השוקק חיים. מה מוזר הדבר, אך יום יום אנשים אחרים הם דבר אחד, משותף לכלם. חוץ החיים במעברה.

חולצה קרועה, גוף מלוכלך, עיניים מבריקות ופנים חוצפניים ולעתים ביסנייה. - אלו הם הילדים מכל הגילים.

גופות צמוקים עטויים "שמלות" כהות או זוג מכנסיים חלוי ברפיון, כובע או מטפחת הבושים לראשם, פנים חרושי קמטים - המה הבוגרים. הם המפרנסים את ילדיהם הרבים בעשרה ימי עבודה בחודש.

במרכז, על גבעה נטע הנוער העובד - סניפון. אל פחוץ חמים ואוהד זה מתקבצים ערב ערב הנערים הגדולים הלבושים בטעם. אך מדי בקר בבקרו עת אגיע אנכי לשם, תקלוטנה ידי נערים ונערות קטנים - פרומי חולצה ומכנסיים, נעליים שלא קושרו ואף נוזל. עלי הוטל לשעשעם, להשמיע אגדות ולשחק עמם. עבודה זו קשה ומ- יגעת היא. הם אהיבוני ואף אני אותם אך שפה משותפת כמעט ואין. וזאת, בגלל ש הילדים לא למדו מעולם לשיר או לשחק וזכרון יח- יד מבית הספר שנחקק בקרבם הוא שם הכבוד: "מורה" ומעט ידיעות בקריאה. הקפדתי על כך שיכנוני בשמי אך זה היה קשה. התרגלתי מיד לעבודה ואנו מנסים כבר לשחק, ללמוד לשיר ולהקטיב לספור (שאלה כיצד נקלט הספור). הבאתי משחקים שאספתים בבתי החברים ומיד קבל הסניף גוון אחר. תחת צעקות המריבה שנשמעו - תשמענה צעקות חדרה של ילדות שחלפו ושבה לשעות אחרות ביום.

רבים צובאים על הפתחים אך מחוסר הקציב בבית, גם שעות אושר מעטות אלו, תגרענה מחלקם. ואלו, אשר מבקרים אצלנו במ- הרה יהפכו למעילים במקום התישבותם הארעי (?) יקלטו ויתרחבו וילמדו לחיות את צורת חיינו הקבוצית. והיה, אם נצליח, יוסיפו גם הם חוליה בשושרת ההתישבות של הקבוץ המאוחד.



בקצב הזמן . . .

\* אט אט או שמה מהר זרם לו הזמן?  
עבר חלף החודש ועמו צוררים :  
חוויות, מטעות, מראות נוף סרט  
והצגה וגם טעם טוב מן הגלידה.

\* בלינו כל כחה שבוע בקיטנה במכמורת.  
\* למדנו להדריך, לרקוד, ולנגן במסגרת  
הקורסים שערכה החטיבה.

\* כחה ט' (י' החדשה) שבה היום ממחנה  
הארצי של הכחה בו היא נתקבלה לשכבת-  
הנעורים. היו ברוכים. גם לשכבה -  
הבינונית אותה השמחה. אף אליה מצט-

\* כחה ז' ו-ח' (ו-ט) השתתפו  
במחנה הארצי של הנוער העובד  
ביערות הכרמל.

\* ובמרץ שבעתיים מזה של סוף השנה  
שעברה נלגש לשולחנות הלמידה.



# לקראת השנה החדשה

עברו ימי החופש ואני מקוה שהיו אלה ימים נעימים. בודאי נקרא ב"עלומים" את רשמית מחופש זה על מחנות וקורסים ואקוה שגם על הטיולים הפרטיים. בכל אופן אקוה ש למרות תקופת העבודה הארוכה וידו המשגת של סדרן העבודה, כלת הספיקו להחליף כח ולצבור מרץ לקראת השנה החדשה. בזה אני מברכת את שכבת הנעורים ואת כלנו בשנה טובה, שנת יצירה לכלם.



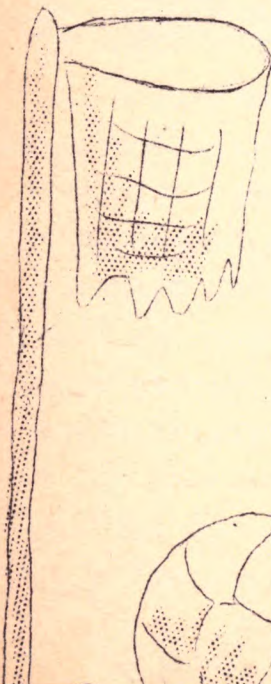
בגמר שנה כל אחד מסכם לעצמו את ההשגים ואת הכשלונות. אף אני חשבתי הרבה וחפשתי דרך לתקון הבעיות בהן נתקלנו בעבר. טבעי הדבר, שהתענינו על סדרי החיים במשקים השונים וראינו שלא רבים המשקים, בהם אין שרות עצמי. אך לא בזקוף את זאת רק על חשבוננו היות ולמצב זה הגענו בגלל חוסר ידיים עובדות במשק, וכלכם הועמדתם לרשות סדרן העבודה. לא נוכל להמשיך בדרך שהיתה קיימת עד כה, והפתרון נמצא בצורה זו: (כונת הרשימה, לא לפרסם כעת כיצד תבצע התכנית בדיוק) חונהג חצי שעה, לפני ארוחת בוקר. (לחבריא - המאחרת קום, תאלצו לותר על עוד 5-10 דקות שינה) שלוש הכתות הגבוהות (בינתיים) תחולקנה בחתך אורך לפלוגות שתבצענה את עבודת הנקיון בשטחי הנזיל והשרותים. ואני תקוה שהרגל נאה זה ירכש עד מהרה ויועבר על ידינו ליתר הכתות. אבקשכם חבריא! - לא להרתע ולגשת ב"אומץ" לקראת השלב הראשון של המבצע בהכרה ברורה; כי דבר זה הוא צו נוסף בחנוכנו בעתיד. זכרו כי: הצלחת המבצע - תלויה במבצעים. הייתי עוד רוצה לבוך את הבאים בחברתנו: להשתלבות בנוף ובחברה ולבסוף, אחזור ואאחל לכלנו: שנה טובה, שנת נקיון, בריאות, וליפוי הסביבה בה אנו חיים.

רות.



החברים הצעירים שלהם מספר חדשים מועט לצבא הוכיחו את עצמם כחילים ותיקים כאשר הצליחו לעמוד בכבוד בפני החקפון-תיהם המוחצות של אנשי הנח"ל. אל תבהלו! לא היה זה קרב בתמרון ואף לא קרבות בין אחים לאחים. היה זה מפגש הגומלין ביננו לבין נבחרת הנח"ל המתכוננת עתה לאליפות צה"ל. תוצאות שני המשחקים התקבלו בדעת הקהל כהפתעה ואין להתפלא על כך, כי הובדל רב מציין את שניהם. מצד אחד - חוסר אימון ומזל ייחבב לקוי ומצידך תאום מרץ והרכב מלא. ואמנם תוצאות המשחק הראשון: 24:32 לחובתנו. לעומת המשחק השני שהיה ער יותר והתוצאות גבוהות יותר: 56:66 לזכותנו. ובלי כל ספק שהמפגש ה-3 ובו שתי הקבוצות תנסינה לשמור על כבודן ולזכות בנצחון. היתה זו רק התחלה, שמטמנת המסך פעיל ונושא תקוות.

חבורת "נמיר" בע"מ.



# החילונים כותבים

## בעקבות טיול

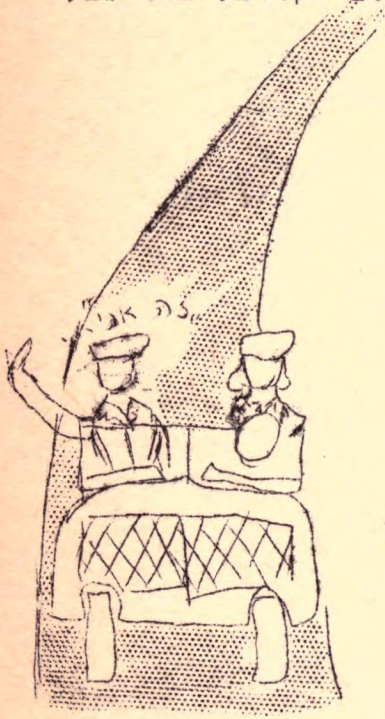


אכתוב על אחד הטיולים שהספקתי לבצע במסגרת תפקידי כמדריך.

במסגרת הצבא מזדמן לחיל להכיר את הארץ על גבי מכוניות (כשהוא נוסע ממחנה אחד למישנהו) אך ישנה גם דרך אחרת להכיר את הארץ והיא נפוצה מאד - במסעות. דרך זו אינה נעימה ביותר כי צריך להביץ שאין טיול חנועתי דומה למסע אם כי יש שם סחיבת חמיל כבד לא פחות מזה של החנועה, אבל עצם העובדה, שיש מסגרת ויש קצב שלוב הוא מזורז אינו מאפשר ליהנות מהנוף. בקושי תראינה עיניך את רגלי חברך המסתדלות להדביק אחת את חברתה.

הטיול שאספר עליו בוצע על גבי ג'יפ במשך יום אחד והוא החל בתל-ירוחם דרך סדום ושיבה לתל-ירוחם.

תל-ירוחם עצמה זוהי מעברה שכל אחד מהתושבים מנסה להסתלק רק אם יש לו אפשרות, התנאים שם הם איומים. המקום מרוחק מכל ישוב. הישוב הקרוב: באר-שבע

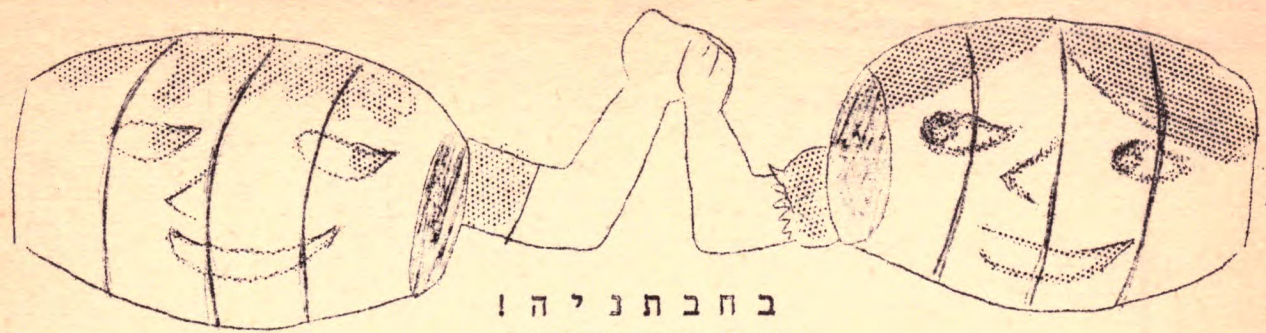


הנמצאת כ-30 קילומטר. עבודתם היא - עבודת דחק. מתל-ירוחם הגענו לדימונה שהו שם מוכר לכם, והמסכנו מסעינו לערוער. זוהי קבוצת בארות שבקרבת מקום חיים בדוים. ראינו אותם על עדריהם, מסחובבים סביב הבארות ומשקים את הצאן. ברור שהצבא מבקר אותם מדי פעם ומנסה למנוע את ההסתננות.

הבדוים הם "עם של נודדים. מדי פעם לפעם הם מגיעים גם למקומות אשר אסור להם להיות שם והם מגורשים. משם המסכנו לואס-זוארה. מי שהיה במצדה מוכרח להכיר בודאי את המקום. זהו, המקום שבדרך כלל נוהגות חנועות הנוער ללון בו לפני עלייתן למצודה. (והעדויות רבות, אם בצורת כתובות או שיירי אשפז). הנוף מכאן הוא עצום. בכלל המקום שולט על כל הסביבה ובתקופה הרומאית - שימש כאחד המבצרים ששלט על הדרך הראשית לבאר שבע. מואס-זוארה התחילה הירידה הקשה לסדום. כל העת, נסענו בואדי ג'ורנה (פירושו - תחתון) בדרך זו יש אפשרות נסיעה אך ורק בג'יפים. רכב אחר, אינו מסוגל לעבור שם. משני צדי הדרך רואים כל מינל צורות סימטריות המתרוממות לגובה רב.

ככלל מקסימלית כאן הנוף והלואי והייתי סופר הייתי יכול לתאר את הנוף בעשרות דפים אך מאחר שאינני כזה הרי שאסתפק בציון העובדה בלבד. הנסיעה גמסכה, הנה נראית כבר קאטר-ז'ואנה; אחת מתחנות השמירה על הדרך לבאר-שבע. אין מה לראות במבצר זה משום שהוא חרב ועתה מועדות פנינו לקאטר-זוארה שזהו מבצר עצום. מקומו בתוך זואדי והוא מתרומם בגובה של 15 מ' ושולט יפה על הכניסה לסדום. המבנה מקסימלית כמחוד. הוא נשמר ורואים עוד היום את כל הסדוריה השונים ומקומות המטק שהיו חצובים בהר ממול, זהו אחד המבצרים הגדולים והיפים מביין המבצרים הרבים שנקטע דרך זו. לאחר הבקור במבצר המסכנו דרכנו סדומה/ על סדום בימים אלה לא רובה בכתיבה. אם רוצים לחיות שם הרי - רק כשוכני מערות. ובאמת שם רואים רק ייסתו לתיירים המבקרים ומתפעלים שהם נמצאים 400 מ' מתחת לפני הים. הג'יפ





## ב ח ב ת נ י ה !

כהמשך (בלתי רצוף) לכתה על "גח", באה דשימה זו על החבתניה שהוא ענף צדדי כביכול למשק התעשייה אך ערכו רב פי כמה וכמה מזה שאנו חושבים.

× ×  
×

ביום חופש הם אחד נטלתי את כובע "טמבל" החאקי שלי ותיק רשימותי ופניתי לעבר משק התעשייה של קבוצנו. רגלי הובילוני כבהסה הדעת אל צריף הנגריה הגדול ההומה מטריקות המשורים ודפיקות פטישים והמלא שבבים נסורת ופסולת עץ אחרת. אל קטע קטן בתוך צריף ענק זה היו מועדות פני, אל החבתניה. ליד אחת המכונות עמד בחור ובידו חבית נטולת חשוקים. אחת שתיים, אחת שתיים ולפני עמדה חבית עבת כרס מוכנה ומזומנת לקלוט לתוכה את מיצי ההדר או קליפותיו ולחזור בשנוי צורה לאיטליה מולדתה ולשאר ארצות אירופה הסונות ואנגליה בתוכן. מדוע אמרתי בשנוי צורה? הבה ואספר אף לכם קורותיה של חבית, עד היותה חבית כפי שספרה לי אחת מני רבות הממלאות את החבתניה. "רואה את את מחסן העצים העומד להתחלל" פנתה אלי, נעניתי לה בראשי לאות הן. "היא לא לפני זמן רב כאשר יום אחד הגיעו ליצר ערמונים עבות אחד - פועלים צעירים וקשישים והחלו לגדענו על מנת לשלחנו לישראל - לתעשיית חביות. חמהיחי כיצד אעשה עץ כמוני לחבית. וכשהגעתי הנה היה מאוחר לתהות לפטר הדבר

כי בן יום אחד שניתל צורחי לבלי הכר". "מדוע חשקו אותך בחשוקי ברזל? ומניין מגיע הברזל הקסיתי?" "הברזל מגיע ממכרות הברזל שבבלגיה ואני מחזקת על ידו כדי שאוכל לטח בקרבי את מטען ההדרים היקר". העובדים נעלבו משלא פניתי אליהם בשאלות ולכן את היתר קלטתי מפייהם. "לשנת תשי"ז קבלנו הזמנה של 5000 חביות מהתאגדות מרכזי מיצי ההדר. לבצוע עבודה זו דרושים כ-1600 י"ע והדבר כרוך במאמצי רבים היות ואנו רק חמישה עובדים". "העץ עומד להגמר פניתי, כיצד תספיקו לבצע את העבודה עד לתקופה של חמישה חודשים הקרובים?" "כבר הזמנו עץ וברזל" התערב אחד העובדים כשבידו פטיש המחזק את לוחות החבית. "האם כל המכונות האלו מספקות את הענף?" "הזמנו כעת מכונה לעבוד תחתיות שחגיע במסגרת הסלומים המכונה תחסוך כוחות פיזיים ותעלה את טיב הייצור".

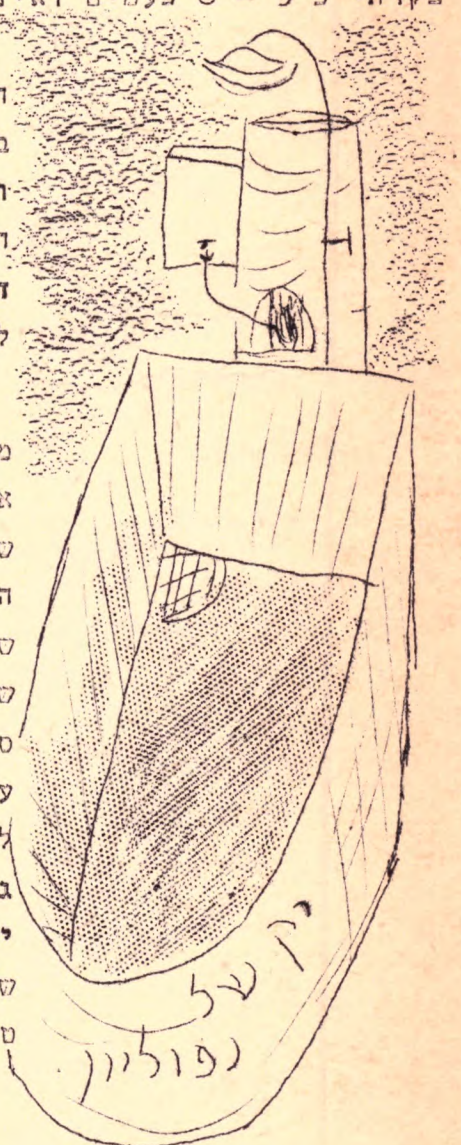
השעון הורה את שלת ארוחת הצהריים והעובדים כבר החלו לעזוב את מקום עבודתם, כאשר נזכרתי שטרם התודעתי אודות כמות החביות שרוכש בלהח"ר שלנו. ואל-נא נזלזל ב-12% אשר קולט "גח" ואשר בחביותנו נוסעת הסחורה המעוכדת על ידנו.



על קווי אורך ורוחב.

לאחר שהותי מספר ימים בפאריס החלטתי ליהנות מיפי "עיר האורות" לפיכך עליתי למטרו ובעזרתו הגעתי ללובר. הגנין עצמו שמש בתור ארמון מלכים ונבנה לא בת-אחת. אורכו כמה וכמה רחובות. בלובר עצמו אפשר להסתובב ימים ולבועות וליהנות כל פעם מחדש הבניינים עצמם מחולקים לחדרים ואולמות, לפי תקופות ועמים. לדברים המפורסמים שבלובר שייכים: "המונה-ליזה" של ליאונרדו-דה-וינצ'י. התמונה נמצאת בטולה ענקי שהיה בזמנו אולם רקודים של המלכים והנסיכות. האולם הוא ענקי והרקע לתמונה יפה. הדבר השני הוא הפסל: "ונוס ממילנו" אומרים עלינו שזהו הפסל היפה ביותר בעולם מבחינת פסול צורת הגוף. ונוס - נחשבת לאשה היפה ביותר בעולם. גם פסל זה הונח במקום יפה והוא נשקף למרחוק וגורם להטראה נהדרת.

חוץ משני הדברים האלה יש עוד המון עתיקות ותמונות נהדרות. בלובר עצמו בקרתי כ 8 - 9 פעמים ואיני בטוחה האם ראיתי הכל אך מה שראיתי למד אותי הרבה. ומהלובר למוזיאון שני מפורסם מאד הוא - "האינרליד" היה זה בית חולים שהקים נפוליון לפצועים של מלחמותיו. באמצע החדר האחד הוקם ארמון ובארמון זה נקבר נפוליון ועוד מרשלים גבוהים עמו. בעוד אחד מחדרי ביה"ח הוקם מוזיאון לזכרו של נפוליון, המוזיאון עצמו דל באופן יחסי ואין בו הרבה מה לראות. הבה ונציץ גם למקום בו חי שלא במלחמותיו.



פנינו מועדות עתה לארמון ה"פונטהבלו" כשעה וחצי מחוץ לפאריס בדרך יפה. ארמון זה נבנה כ 200 שנה לפני ארמון "ורטיי". נכנסנו לארמון שמש כארמון קיץ לנסיכים שתחביבם היה ציד. ורק לאחר מכן הפך לארמון מלכים. הוא מוזהב כולו ופאר והדר לו. ואינו את חדרי המועצה של נפוליון את חדרי השינה שלו ואפילו... את האמבטיה שלו. החדרים מעניינים ויש הרבה מה לראות. הוקמה שם ספרייה ענקית הנראית רק מרחוק. מחדריו של נפוליון עברנו לחדרים של מלכים אחרים. משם פנינו מועדות היו לגנים הענקיים. הגנים מטופחים באופן יוצא מהכלל והעצים גזוזים יפה מאד אם כי לדעתי הגדול הטבעי יפה יותר. יש שם גם אגמים מלאכותיים (ובכלל הכל מה ש נחוץ ומה שלא כל כך נחוץ). חזרנו לפאריס מאוחר בלילה ואת טיולנו המסכנו רק כעבור ימים מספר.

אילנה גלר.

\*\*\*\*\*  
ה ש כ ב ה ה ב י נ ו נ י ת  
מ ב ר כ ת ב ז ה א ת  
כ ת ה ז' ל ה צ ט ר פ ו ת ה.  
ה י ו ב ר ו כ י ם!  
\*\*\*\*\*